

CĂN NGUYÊN CỦA

TAI NẠN VÀ BỆNH TẬT

Giảng giải: Hòa Thượng Tịnh Không

HÃY TRÂN TRỌNG SINH MẠNG,

XIN ĐỪNG GIẾT HẠI ĐỘNG VẬT

TẬP MỘT - B

A: Thưa Pháp Sư, có một lần con đi Tây An quay một bộ phim, khi con đến phim trường thì thấy có rất nhiều người trong tổ quay phim của chúng con vây quanh một con dê núi đen, không phải con cừu mà là con dê núi.

Họ đang nói với nhau: Cô xem này, nó đang khóc đó, khi trời nó lại thì nó khóc, nước mắt chảy không ngừng.

Họ muốn con qua đó xem, con nói: Làm gì chú?

Anh ta nói là phải giết con dê này.

Con nói: Trong phim của chúng ta đâu có giết con dê này đâu, đâu có cảnh này trong phim. Họ nói đạo diễn thèm ăn nên ông ta vừa thêm cảnh này vào phim, vừa nướng thịt dê vừa đóng phim, phần còn lại đợi đến quay phim xong thì người trong tổ quay phim này mang thịt dê ra ăn, sự việc chính là như vậy.

Lúc đó con đã học Phật rồi, thưa Pháp Sư, con liền nghĩ rồi nói rằng: Ông đạo diễn này cũng thật lạ, ông ta làm gì phải giết con vật đó chứ?

Thế nhưng vì hôm đó bản thân con không được khỏe nên con không đi

cản, con dê đó bị nướng, phim cũng đã quay xong.

Nhưng khi cảnh đó vừa quay xong, khi vừa nói cắt, con bước được vài bước thì cảm thấy vô cùng khó chịu, con nói: Tôi không xong rồi, sau đó con nôn mửa đến không chịu nổi nữa. Rồi con được đưa về khách sạn, con vẫn không ngừng nôn mửa.

Con nói: Chắc tôi sắp chết rồi, mau đưa tôi về Tây An. Vì nơi đó cách Tây An rất xa, con nôn liên tục, sau đó con được đưa đến bệnh viện Tây An cấp cứu. Trên đường đi, con vẫn nôn liên tục, thưa Pháp Sư, hình ảnh con dê núi đó hiện ra, nó lượn quanh trước mắt con, sau đó ánh mắt của nó luôn ở mãi trong đầu con.

Trong lúc con nôn mửa, nó cứ y như hiện ra trong đầu con vậy, ánh mắt đó, nước mắt đầm đìa, lúc đó con cũng khóc luôn vì quá đau đớn.

Thưa Pháp Sư, con nghĩ tại sao lại có thể xảy ra hiện tượng như vậy?

B: Con dê đó có duyên với bạn.

A: Là vì con thấy chết không cứu, đúng không ạ?

B: Không sai, cần phải cứu nó, cứu không được, mọi người không đồng ý, bạn cũng đã cố gắng hết sức rồi.

A: Vì con đã không cố gắng, thực ra con cảm thấy nếu con thành tâm thành ý thuyết phục đạo diễn thì có thể thuyết phục được ông ta, chắc chắn ông ta sẽ nói không cần giết nó nữa. Chính vì bản thân con không cố gắng, con rất hối hận.

Thưa Pháp Sư, chính là lúc con nôn mửa như thế, con mới cảm giác được con sắp chết, chính là vì con thấy chết không cứu.

Ngài nói xem, con thấy chết không cứu mà động vật còn có tâm sân hận

như thế, vậy nếu như giết chúng thì tâm sân hận ấy còn đến mức nào nữa?

B: Không sai, đương nhiên, đương nhiên là vậy rồi, đây là đạo lý nhất định, tất cả động vật đều có linh tính, ngay cả con muỗi, con kiến cũng đều có linh tính, làm sao có thể giết chúng được chứ?

A: Thật là hồ thẹn quá!

B: Vì thế con muỗi, con kiến khi nó quấy rầy, nó hiểu được tình người, bạn dùng tâm chân thành thương lượng với nó, nó hiểu được.

Khi tôi ở Úc, căn phòng hiện giờ tôi đang ở, phía sau có một mảnh đất trống tôi xây thêm một căn phòng, để khi có khách đến có thể tiếp đãi. Gian phòng phía sau vừa xây xong thì tôi dọn ra sau ngủ đêm đầu tiên. Sáng hôm sau thức dậy rửa mặt, trong nhà tắm toàn là kiến.

Tôi giật mình, làm sao chúng có thể vào đây được?

Căn phòng mới xây, chúng làm sao vào đây được?

Sau khi tôi nhìn thấy, tôi liền nói: Kiến Bò Tát, tôi cần dùng nhà vệ sinh, tôi cho các vị nửa tiếng đồng hồ, các vị từ đâu đến thì trở về chỗ đó, nửa tiếng sau tôi quay lại dùng nhà vệ sinh. Tôi đi ra ngoài nhiều Phật, Niệm Phật.

Phía bên ngoài có xây hành lang, tôi ở hành lang Niệm Phật, nửa tiếng sau tôi vào, không còn một con kiến nào nữa, chúng biết nghe lời.

Nếu như còn có kiến tôi cũng biết phải làm sao, chắc tôi đành phải đến phòng khác để rửa mặt.

A: Chúng thật biết nghe lời!

B: Chúng thật sự biết cảm động, tâm chân thành, tâm yêu thương,

không có chút tâm sân hận nào, chúng ta hòa thuận chung sống với nhau. Mọi người cùng chung sống chăm sóc quan tâm lẫn nhau. Kiến vào cũng chỉ là tìm kiếm thức ăn, chúng ta cho chúng thức ăn chúng cần, thức ăn chúng ta còn dư, để ngoài vườn chăm sóc cho chúng, chúng thật sự hiểu điều đó.

A: Chúng ta cho kiến ăn gì vậy ạ?

B: Thức ăn dư của chúng ta chúng đều có thể ăn được.

A: Chúng có thể ăn được, vậy rau chúng có thể ăn được không?

B: Rau có lẽ là không được.

A: Không được ạ, vậy thì bánh bao, hay cơm chắc có thể được.

B: Cơm thì được.

A: Thưa Pháp Sư, con vì chuyện này mà nhớ đến một vấn đề, ở Bắc Kinh bị nạn gián, chỉ cần một tầng có gián thì toàn bộ tòa nhà đều sẽ có cả.

Mà Ngài biết không?

Loài gián này truyền bệnh truyền nhiễm, nhất là ở bệnh viện, vậy Ngài nói phải làm sao đây?

Thưa Pháp Sư, gặp phải vấn đề này.

B: Đây cũng là do ý nghĩ và hành động bất thiện của chúng ta chiêu cảm.

A: Ý nghĩ và hành động bất thiện của chúng ta chiêu cảm.

B: Đúng, đây cũng là oan oan tương báo, bạn đã làm hại những động vật nhỏ này, nay chúng đến làm phiền, đến báo thù. Vì thế chúng ta

không nên làm tổn hại chúng, tuyệt đối không được giết chúng, gián cũng biết nghe lời.

A: Gián cũng biết nghe lời sao ạ?

B: Đương nhiên rồi, tất cả động vật đều biết nghe lời, không có loài nào không biết nghe lời cả, bạn thử xem thì sẽ biết rõ.

A: Thử giống cách lúc nãy Ngài nói.

B: Đúng thế, tôi ở thiên tự đã thử qua rồi, là ở quê của tôi... À không phải ở đó. Mà chính là ở Trung Tâm Giáo Dục Văn Hóa Truyền Thống trước đây.

Tôi ở nơi đó một tuần, buổi tối tôi đọc Kinh, công phu tối, hôm đó muỗi rất nhiều, tôi nói với các con muỗi: Muỗi Bò Tát, tôi công phu tối, các vị thích nghe thì có thể vào đây, các vị đừng làm phiền tôi nhé

Tôi thấy muỗi đậu trên tường có khoảng bốn, năm chục con.

A: Nhiều vậy sao ạ?

B: Đúng vậy. Tôi công phu tụng Kinh xong, chúng vẫn không bay đi, nhưng chúng không làm phiền tôi, sáng hôm sau thức dậy thì thấy trên tường vẫn còn mười mấy con, chúng rất hiểu chuyện, không phải không hiểu đâu. Chúng ta không hại chúng, chúng sẽ không hại chúng ta.

Chúng ta làm hại chúng, chúng sẽ đến báo thù, điều này chúng ta nhất định phải biết. Chúng ta dùng tâm yêu thương, tâm yêu thương chân thành, chúng ta yêu bản thân mình như thế nào thì cũng yêu thương chúng như thế đó, như vậy thì sẽ khiến chúng cảm động.

A: Thưa Pháp Sư, chúng con đối với gián Bò Tát, phải chấp tay nói: Gián Bò Tát, các vị về không gian sinh sống của các vị, tôi cho các vị

một ít thức ăn.

Gián ăn gì vậy ạ?

B: Ăn đồ có dầu.

A: Dầu à, vậy con cho chúng ăn một ít dầu được không ạ?

B: Được, có thể nhỏ vài giọt dầu vào trong bánh bao hay cơm cho chúng ăn.

A: Có thể thương lượng với chúng được, vậy con sẽ về nói lại cho mọi người biết.

B: Đúng. Những thức ăn cho động vật nhỏ ăn tốt nhất nên để bên ngoài nhà ở.

A: Thưa Pháp Sư, nhà của chúng con ở trên lầu thì phải làm sao?

B: Trên lầu có cái này không?

A: Lối đi à?

B: Lối đi, đúng rồi.

A: Thưa Pháp Sư, con nghĩ là để ở lối đi cho chúng ăn, vậy người ta đi lại đạp chết chúng thì sao?

B: Rắc rối, đúng thế.

A: Không giống ở tầng trệt, giống như tứ hợp viện thì có thể làm cách này.

B: Đúng rồi, có hành lang không?

A: Hành lang thì có nhưng cũng có người đi qua đi lại.

B: Hành lang rất nhiều người.

A: Đúng vậy đó thưa Pháp Sư, con sợ chúng bị đập chết, nơi đó tụ tập đông người.

B: Không sai, không sai, vậy thì mời chúng ra ngoài.

A: Vậy thì thương lượng với chúng là được rồi phải không ạ?

B: Không sai, thương lượng với chúng, đúng thế, nhất định phải chọn cách an toàn.

A: Vậy có thể như vậy được không?

Nhà con ở tầng trệt, ví dụ có một bãi cỏ, con bỏ thêm ít dầu vào thức ăn cho chúng, nói với chúng: Các vị đừng ở trên lầu của chúng tôi, các vị ăn ở bãi cỏ này, tôi cho các vị thức ăn, đúng giờ tôi sẽ mang thức ăn cho các vị, thương lượng như thế với chúng, chúng nhất định sẽ biết.

B: Không sai, chúng hiểu được.

A: Dạ.

B: Đúng vậy.

A: Thưa Pháp Sư, con lại có một thắc mắc như thế này, những con vật này bị loài người chúng ta giết, vậy chúng có linh hồn không?

B: Có đấy.

A: Vậy linh hồn của chúng đi đâu thưa Pháp Sư?

B: Linh hồn của chúng giống như người vậy đó.

A: Cũng giống như người.

B: Đúng, nhưng nghiệp của chúng nặng, rất có thể lại đầu thai vào đường Súc Sanh.

Bạn nghĩ xem, mỗi người chúng ta trong đời này giết hại bao nhiêu

động vật?

Chúng ta sau này sẽ trả bằng cách nào?

A: Nhiều vô số kể.

B: Đúng thế. Thọ mạng của những con vật này rất ngắn, sau khi chết rồi, chúng lại đầu thai trở lại, không biết phải sống chết bao nhiêu lần, vậy thì bạn sẽ biết việc này khổ như thế nào. Oan oan tương báo, phải thường xuyên nghĩ đến, không được ức hiếp người khác.

A: Ăn thịt là ức hiếp người khác phải không ạ?

B: Ưc hiếp người khác là tâm trộm cắp, ăn thịt là tâm trộm cắp còn cộng thêm giết hại.

A: Ăn thịt là tâm trộm cắp còn cộng thêm giết hại sao?

B: Phải, đúng vậy đó. Người hiểu rõ rồi thì sẽ không làm việc này.

Oan oan tương báo cho đến khi nào?

Đời đời kiếp kiếp, phiền phức to rồi.

A: Phiền phức to rồi.

B: Đúng, đời này của chúng ta khó khăn lắm mới gặp được Pháp Môn Tịnh Độ, Pháp Môn này vô cùng thù thắng, thật sự rất khó tin, pháp môn này tuy rất khó tin nhưng rất dễ tu.

A: Rất dễ tu à?

B: Rất dễ tu, khi bạn đã thật sự tin tưởng rồi thì không có người nào không thành tựu.

A: Niềm tin là quan trọng nhất, chính là then chốt.

B: Niềm tin là then chốt, đây là con đường duy nhất thoát khỏi sanh tử,

có thể vượt khỏi luân hồi. Chúng ta đời này có duyên gặp được, đặc biệt là gặp được quyển hội tập của Cư Sĩ Hạ Liên Cư, quyển sách này quá tốt.

A: Chính là Đại Kinh Giải, Khoa Chú mà hiện giờ Ngài đang giảng.

B: Không sai, quyển tập chú này là do Lão Cư Sĩ Hoàng Niệm Tổ chú giải.

A: Tập chú?

B: Đúng, Ngài ấy dùng tám mươi ba loại Kinh Luận.

A: Tám mươi ba loại?

B: Kinh Luận.

A: Kinh Luận.

B: Dùng một trăm mười một Chú Sớ của Tổ Sư Đại Đức để chú giải Bộ Kinh này, nội dung vô cùng phong phú. Ngài dùng sáu năm để thu thập những tài liệu này, cung cấp cho chúng ta tham khảo, thật là cảm động.

Đọc Bộ Kinh này đồng nghĩa với đọc tinh hoa của một trăm chín mươi ba loại sách, giống như Quân Thư Trị Yếu vậy đó, Quân Thư Trị Yếu gồm sáu mươi năm loại, quyển Kinh này một trăm chín mươi ba loại.

A: Mỗi ngày buổi sáng Pháp Sư giảng hai tiếng đồng hồ, chiều lại giảng hai tiếng đồng hồ.

B: Đúng thế.

A: Nên con cảm thấy người thế gian chúng ta bây giờ rất có phước báo, là đại phước báo!

Pháp Sư nói phải không?

B: Đúng vậy, Kinh này giảng thấu suốt, rõ ràng, tường tận, một mực cầu sanh Tịnh Độ, luôn dùng tâm thiện đối xử với với tất cả chúng sanh.

A: Dùng tâm thiện đối xử với tất cả mọi người.

B: Đều là bạn đạo cùng nhau học tập, bạn nói xem vui biết bao, pháp hỷ sung mãn, thường sanh tâm hoan hỷ.

A: Cảm ơn Pháp Sư!

Thưa Pháp Sư, lúc con còn nhỏ, ba con có kể cho con nghe về một câu chuyện, chuyện kể về gia tộc của chúng con. Thôn của chúng con là Đinh Gia Thôn, bác cả là một người bà con của gia đình con, vì con trai sắp cưới vợ, gia đình không đủ chỗ ở nên phải xây thêm một gian nhà ở phía Tây.

Đêm hôm đó bác nằm mơ thấy một cụ già râu tóc bạc phơ đến nói với bác: Ông đừng xây nhà ở phía Tây, ông nên xây ở phía Đông.

Cụ già nói tiếp: Đó là nhà của tôi, chúng tôi đã ở đó lâu lắm rồi, ông hãy xây ở bên kia, ông nhất định phải nhớ đó, ông phải xây ở phía Đông, bên ấy phong thủy cũng rất tốt. Cụ già đã nói với bác như thế.

Sáng hôm sau khi bác thức dậy thì quên mất giấc mơ đó, trời vừa sáng thì họ động thổ ở phía Tây. Sau khi động thổ thì không thể tưởng tượng được, khi cuốc sắt cuốc xuống đất thì con rắn lớn bị đứt làm hai khúc, còn có rất nhiều, rất nhiều những con rắn con.

Bác vẫn không nhớ ra giấc mơ đó, bác nói: Làm sao lại như vậy chứ?

Bắt đầu từ ngày hôm sau, trong gia đình bác, những người trong gia tộc không hiểu sao lại vô duyên vô cớ mâu thuẫn, rồi thì cầm cuốc và xẻng đánh lẫn nhau, người này đánh người kia, đều là người thân với nhau cả.

Gia tộc trước đây rất lớn, rất nhiều người. Thưa Pháp Sư, có cháu trai, chắt trai, toàn gia tộc bắt đầu đánh nhau, sau đó thì nhà tan người mất.

Về sau bác ấy mới nhớ ra, bác nói: Tôi nhớ ra rồi, tất cả đều là do tôi không nghe lời nhắc nhở, vì cụ già tóc bạc báo mộng cho tôi có thể là rắn Tiên, và có lẽ ông ta đã tu hành rất nhiều năm rồi.

B: Không sai.

A: Sau này người trong thôn đều không dám xem nhẹ việc này nữa.

Vì thế mang giấc mơ này so sánh với hiện thực, thưa Thầy, con nghĩ chẳng lẽ lại là sự trùng hợp hay sao?

B: Không phải là trùng hợp.

A: Không phải trùng hợp, nên khi động thổ phải thật cẩn thận đúng không Thầy?

B: Không sai, phải cẩn thận, đúng thế.

A: Thưa Pháp Sư, hiện nay có rất nhiều nơi khai hoang đào đất, mở đường núi, nổ bom khai khoáng, khai quật khảo cổ, đào mộ, thậm chí là chặt cây, cần phải làm gì trước để công việc có thể thuận lợi ạ?

B: Giới luật trong Phật Pháp nói rất rõ ràng, người Xuất Gia trước đây sống ở trên núi, dựng một túp lều tranh, chặt vài cái cây rồi lợp cỏ phía trên, lều tranh nhỏ để tu hành. Phật nói trong Kinh rằng khi bạn chọn được cây nào thì ba ngày trước đó bạn phải tụng Kinh siêu độ cho thần cây đó.

A: Phải tụng Kinh siêu độ cho thần cây.

B: Đúng thế, siêu độ Thần cây, xin họ dọn nhà, ba ngày sau bạn mới đến chặt cây, bạn phải cho họ thời gian để họ dọn đi. Đây là việc nhỏ,

Thần cây có thể rời khỏi, sẽ nhường cho bạn. Cây vốn không có Thần, là do có Quỷ Thần sống ở trong cây.

A: Quỷ Thần sống trong cây thì họ trở thành thần cây à?

B: Đúng. Họ sống trong cái cây này, nên họ có thể dọn nhà. Cây càng to, cây khoảng mấy trăm năm thì cây đó có rất nhiều thần cây có đạo hạnh.

A: Rất nhiều Thần cây có đạo hạnh.

B: Rất có công phu tu tập, thật vậy.

A: Vậy chúng ta động đến cây của họ thì nguy rồi.

B: Vậy thì phiền phức lớn rồi. Thông thường người Xuất Gia không nên tìm những cái cây to như thế, to như vậy là được rồi, làm cây cột nhỏ là được rồi. Vì vậy dùng vật liệu càng đơn giản, càng ít càng tốt. Ở Úc, chúng tôi có mua lại một ngôi nhà bên cạnh Học Viện, ngôi nhà rất cũ, chúng tôi muốn xây lại nơi đó.

Phía trước đường đi có một dãy cây, ít nhất phải chặt bỏ bốn cái cây, vì sao vậy?

Như vậy xe mới có thể chạy vào được, để xe chở vật liệu chạy vào. Chúng tôi cũng làm y theo Phật Pháp, trước đó ba ngày đọc Kinh cho họ, mời họ dọn nhà, kết quả là có một vị Xuất Gia trẻ tuổi của chúng tôi tới ngủ được thần cây báo mộng, họ nói thời gian ba ngày không đủ, cần phải bảy ngày.

Điều này làm cho chúng tôi nghĩ đến cuộc sống của người Úc đều rất chậm chạp, cái gì cũng chậm chạp, nơi khác ba ngày là đủ rồi, họ lại yêu cầu phải bảy ngày mới đủ.

Thế là sau này, hễ chúng tôi chặt cây, chúng tôi đều làm Phật sự cho họ, siêu độ cho họ, mời họ dọn nhà trước bảy ngày. Việc này là có thật, rất linh nghiệm.

A: Thưa Pháp Sư, người hiện đại không ai biết lễ nghĩa này cả. Sau này chúng con khi đến nơi nào trên đất nước, nhất định phải tìm hiểu phong tục tập quán ở nơi đó, dựa theo phong tục tập quán ở nơi đó mà làm. Nếu không thì có thể sẽ đắc tội với rất nhiều...

B: Không sai, chỉ cần bản thân chúng ta có tâm chân thành, đồng ý sống hòa thuận với tất cả Quý Thần, với tất cả động thực vật, chúng ta cùng yêu thương lẫn nhau, tương thân tương ái chăm sóc lẫn nhau, vậy thì sẽ có linh nghiệm. Nếu bạn mê muội điên đảo, bạn không biết việc này, vốn dĩ không tin, vậy thì sẽ tạo ra ân oán.

A: Thưa Pháp Sư, từ đây có thể thấy, nếu chúng ta muốn động thổ hay muốn chặt cây, nhất định phải thương lượng trước với thần cây.

B: Không sai.

A: Còn nếu muốn động thổ thì sao ạ?

B: Cũng vậy.

A: Nhất định phải nói với những sinh linh bên dưới đất, phải nói chúng ta cần thời gian như thế nào, tôi cho các vị thời gian nhất định, các vị có thể dọn nhà không?

Chúng ta có thể thương lượng với họ như vậy, chúng ta không thể tùy tiện động thổ, đúng không ạ?

B: Đúng vậy.

A: Thực ra mọi người cần phải biết đạo lý này, rất nhiều người không

biết, không ai dạy cho chúng con, thừa Pháp Sư, nên không hiểu được đạo lý này.

B: Bây giờ rất khó, bây giờ bạn nói đạo lý này với họ thì họ cũng không tin, họ nói bạn mê tín, vậy đành để họ tự trải nghiệm vậy.

A: Vậy thì họ sẽ gặp xui xẻo đó!

B: Đúng, đúng thế, chúng ta phải thật cẩn thận, phải chú ý.

A: Thừa Pháp Sư, có khi chúng con đi quay phim, có lúc quay ở nhà xác Thái Bình Gian là nhà xác đó nhe hay là ở nghĩa địa, có rất nhiều người trong đoàn có những phản ứng không bình thường.

Nửa năm trước, một người bạn rất thân của con, là một người nổi tiếng trong nước, anh ta là diễn viên, bộ phim đó do anh ta làm đạo diễn, trong đó có một cảnh anh ta quay ở nhà xác.

Thừa Pháp Sư, sau khi quay xong, còn chưa rời khỏi nhà xác, vẫn đang thu dọn máy quay, trong vòng nửa tiếng đồng hồ thì bỗng nhiên mặt anh ta sùng lên, sau đó thì đầu to không thể tưởng tượng được, sùng to kinh khủng.

Liên đưa ngay anh ta đến bệnh viện, nhưng bác sĩ không khám ra được nguyên nhân căn bệnh, các chỉ số xét nghiệm của anh ta đều vượt mức bình thường. Sau này trên mạng công bố nói rằng người này sắp chết.

Sau đó có một người học Phật nói với anh ta: Anh làm sao vậy?

Anh ta nói: Tôi quay phim ở nhà xác.

Người đó nói: Anh đã đụng chạm đến những linh hồn ở đó, những linh hồn vừa mới mất, anh mau cùng vài người đi đến nhà xác đi. Anh ta liền mời vài vị Thầy Xuất Gia đi cùng, anh ta quỳ mãi ở nơi đó sám hối. Lúc

đó anh ta đã không thể tự mình đi được nữa, phải nhờ người dìu anh ta đi, mặt sưng to đến không còn nhìn ra hình dạng gì nữa.

Sau đó anh ta khóc rất đau khổ, anh ta phát tâm sám hối rất chân thành, nói rằng: Tôi xin lỗi, tôi không biết, tôi không biết đã làm phiền các vị, sau này tôi không dám nữa, bây giờ tôi sẽ nói cho mọi người biết rằng sau này không được đến nhà xác quay phim nữa, nhất định không được, tôi sai rồi. Mọi người ở đó tụng Kinh Niệm Phật cho họ, đặc biệt là niệm A Di Đà Phật.

Một tiếng đồng hồ sau thì kỳ tích xuất hiện, mọi người dường như quên mất anh ta, nhưng khi quay lại xem thì mặt anh ta đã bình thường trở lại.

Về sau người diễn viên này nói với con: Gia Lệ à, sau này cô nói cho mọi người biết là không được đến nhà xác quay phim, không được đến làm phiền những chúng sanh đó.

B: Không sai.

A: Thật đó, thật đáng sợ. Còn một người nữa, anh ta là nhà thiết kế mỹ thuật của chúng con, làm công tác về mỹ thuật. Anh ta thấy chúng con đứng ở đó lễ Phật liên tục, vì chúng con quay phim ở chùa, thường hay lễ Phật.

Anh ta liền nói năng bừa bãi, anh ta không tin, anh ta nói: Các người sao lại quá mê tín như vậy, làm gì có thần thánh?

Lạy tôi đi nè!

Tôi chính là thần thánh đây, sao nào?

Nói rồi, anh ta leo lên cao. Anh ta leo lên một cái thang, cái thang đó không cao lắm.

Anh ta vừa nói, mà còn nói những lời khiếm nhã, chửi mắng, anh ta nói: Các người mê tín quá rồi, làm gì có thần thánh, làm gì có Bồ Tát, làm gì có Phật?

Lúc anh ta đang nói thì thấy anh ta rất kỳ quái, giống như đoạn phim quay chậm vậy, đầu anh ta đập xuống đất rồi chết luôn, mọi người đều sợ hết cả hồn vía.

Có một người hiểu chuyện đứng bên cạnh nói: Phật Bồ Tát không hại người, nhưng những vị thần Hộ Pháp thì không cho phép như thế.

Anh ta nói:

Cậu đã không tin thì thôi, cậu lại còn nói xàm nói bậy, để rồi phải mất mạng như thế.

B: Đúng, không sai. Người này chết như vậy thì anh ta sẽ bị đọa địa ngục đấy.

A: Đọa địa ngục.

B: Đúng, thật đáng thương.

A: Thật là đáng thương, Ngài xem báo chí lập tức đăng ngay tin này.

Thưa Pháp Sư, khi còn nhỏ, con có nghe ba con kể một câu chuyện, ba con có một người bạn rất thân, mới cưới vợ. Cô vợ trẻ đó đang đi chợ, vì cô ấy gấp quá, bản thân cô lại đang mang thai, cô ấy liền đi tiểu tiện ở bãi đất hoang, ở nghĩa địa. Trên đường về, tự nhiên cô ấy bị điên, bây giờ con biết đó gọi là bị nhập.

Sau khi bị điên, cô ấy tự nắm lấy tóc của mình, nói: Ta tu hành rất nhiều năm rồi, ta là cáo tiên, ta tu hành đã nhiều năm như thế, cô lại phá ta như vậy, cô mang đồ dơ đến xông trúng ta, ta phải lấy mạng của cô.

Sau đó, ba con hiểu được sự tình liền nói: Tôi có thể làm công đức hồi hướng cho Ngài được không?

Ngài nói xem tôi phải làm sao để tiếp đãi Ngài?

Tuổi đời cô ấy còn rất trẻ, không hiểu chuyện, tôi thay cô ấy xin lỗi Ngài.

Nói rồi thì dập đầu lạy liên tục, chồng cô ấy cũng dập đầu lạy, nhưng cáo tiên đó nói: Không được, bất luận thế nào ta cũng phải lấy mạng cô ta. Ba ngày sau thì cô ấy chết.

B: Đúng thế.

A: Thừa Pháp Sư, từ đó về sau ba con luôn dặn dò con, vì con thường hay đến đất hoang để quay phim, quay ở nông thôn. Thầy xem, bây giờ người ta thường đi cắm trại, dã ngoại, leo núi, đến những vùng đất hoang, kỳ thực phải tôn trọng những sinh linh dưới đất đó.

Vì thế lần nào ba con cũng dặn con, mẹ con cũng dạy con, đến nơi đó nhất định phải ho vài tiếng, rồi nói: Tôi xin lỗi, xin lỗi nhé, đã làm phiền, tôi muốn giải quyết một chút, có thể nhường cho tôi giải quyết một chút không?

Xin lỗi đã làm phiền các vị, có thể nhường cho tôi một chút không?

Lại ho vài tiếng, đợi một lát sau mới giải quyết.

Thưa Pháp Sư, có phải như vậy không?

B: Phải, đúng như thế.

A: Vậy là do chúng ta không thấy được phía dưới, ở phía dưới mảnh đất đó có rất nhiều sinh linh, đúng không ạ?

B: Không sai, nhìn không thấy được, không chỉ ở dưới đất mà xung

quanh cũng có.

A: Xung quanh cũng có.

Cho nên chúng ta muốn đến nơi đó, ví dụ như chúng con muốn đến nghĩa địa, mộ phần, khi quay phim thì nhất định phải nói với họ: Làm phiền rồi, các cô bác anh chị, xin lỗi nhé, chúng tôi muốn quay phim, làm phiền các vị rồi.

Nhất định phải nói với họ như thế thì bạn mới có thể quay được, đúng không ạ?

B: Không sai, nhất định phải lễ phép.

A: Có lễ phép.

B: Không sai.

A: Nếu không, phim quay không thu hình được. Có một lần chúng con quay phim ở nghĩa địa, đạo diễn không nghe lời khuyên, ông ta không nghe, không tin.

Vì thế sau khi quay xong, hôm đó vất vả khó khăn lắm mới quay xong, vì nghĩa địa rất xa, sau khi quay xong trở về thì, thưa Thầy, thật kỳ lạ, bốn cái máy quay, tất cả phim của một ngày đều không thu được gì cả, đều trống không, không thu lại bất kỳ hình ảnh nào cả.

B: Đúng vậy.

A: Chúng sanh đã nổi giận, họ sanh tâm sân hận đúng không ạ?

B: Đúng, không sai.

A: Vì thế chúng ta nhất định phải hiểu lễ nghĩa này. Thưa Pháp Sư, hồi ấy đường ở Diên An Tây Thượng Hải gần chùa Tịnh An, cũng là trường cũ của con, lúc đó muốn xây một cây cầu vượt, nhưng khi muốn đóng

cột thì làm thế nào cũng không thể đóng xuống được, đã dùng tất cả các phương pháp khoa học cũng không đóng xuống được.

Ủy ban lãnh đạo của thành phố Thượng Hải đương thời, ông ấy liền đến chùa mời một vị Thầy Xuất Gia. Thầy đến nơi đó, sau khi xem xong thì không nói gì mà đi khỏi. Ngày hôm sau họ lại dùng tâm chân thành mời vị Thầy đó đến.

Vị Thầy đó vừa nhìn thì nói: Như thế này, tôi có thể tụng Kinh, nhưng các vị phải đồng ý với tôi một việc, nhất định phải khắc chín con Rồng lên trên cây cột này, vì các vị đóng trên long mạch. Khi vị Thầy đó đọc Kinh thì con Rồng này có thể xoay người.

Kết quả là sau khi đọc Kinh xong, các cây cột có thể đóng xuống được. Pháp Sư xem bức ảnh con mang đến, cây cột ở gần Chùa Tịnh An, Ngài xem có chín con Rồng khắc trên đó.

Thưa Pháp Sư, xin hỏi Ngài thật sự có Rồng không?

Tại sao lại nói người nước ta là con cháu của Rồng vậy ạ?

B: Đúng, quả thật là có.

A: Quả thật là có, quả thật là có Rồng.

B: Đúng thế, chủng loại của Rồng rất nhiều, trong Kinh Phật cũng nói rất rõ ràng.

A: Thưa Pháp Sư, Rồng là Rắn phải không?

B: Rồng cao hơn Rắn một bậc.

A: Cao hơn một bậc.

B: Đúng vậy, chúng là đồng loại.

A: Đồng loại, vậy khi nào rắn thành Rồng vậy ạ?

B: Đây cũng là do phước báo.

A: Phước báo.

B: Đúng, chúng là một loại chúng sanh.

A: Một loại chúng sanh.

B: Đúng vậy, cũng chính là một loại chủng tộc.

A: Một loại chủng tộc.

B: Đúng vậy.

A: Thưa Pháp Sư, xin Ngài chỉ dạy cho chúng con rõ, tại sao nói người nước ta là con cháu của rồng?

B: Thế hệ sau của Rồng, chúng ta với rồng chắc chắn là có liên quan.

A: Chúng ta với Rồng có liên quan.

B: Có liên quan, đúng vậy.

A: Vậy Rồng là tổ tiên của chúng ta sao?

B: Chắc chắn có liên quan đến tổ tiên, gọi là rồng đồng nghĩa với loài tôn quý nhất trong các loại chúng sanh.

A: Tôn quý nhất.

B: Đúng.

A: Vậy thì linh tính của chúng rất cao đúng không ạ?

B: Rất cao, không sai, linh tính rất cao, cho nên có rồng trên trời

A: Rồng trên trời.

B: Có rồng trên trời, có rồng dưới đất, có rồng dưới nước.

A: Thủy tộc cũng có rồng sao Thầy?

B: Đúng, không sai. Là Long Vương, Tứ Hải Long Vương. Các sông suối đều có Long Vương.

A: Lão Long Vương cũng là rồng sao?

B: Đúng vậy.

A: Ô Lão Long Vương ở dưới nước.

B: Đúng, bạn nói xem, Trường Giang, Hoàng Hà có bao nhiêu rồng?
Rất nhiều, chúng cũng có tổ chức xã hội đó.

A: Có tổ chức xã hội.

B: Đúng thế, chúng có cấp bậc.

A: Vậy những con tôm, con cá có phải là con cháu của Rồng không?

B: Đúng thế, có thể nói là cấp dưới của chúng.

A: Cấp dưới.

B: Đúng, không sai.

A: Vậy tất cả những chúng sanh thuộc loài thủy tộc đều là do Long Vương cai quản sao?

B: Không sai, do Long Vương quản. Trong Kinh Phật ghi chép rất nhiều. An Thế Cao là người dịch Kinh ở Trung Quốc thời kỳ đầu, là vị sư nổi tiếng nhất, người đời Hậu Hán.

Vị này có một người bạn cũng tu hành rất tốt, am hiểu Kinh sách, thích bố thí, về sau làm Long Vương, nguyên nhân tại sao?

Vì vị Sư này khi trì bát khất thực gặp phải thức ăn không tốt thì trong

tâm cảm thấy khó chịu.

A: Chỉ sanh một niệm như thế thôi!

B: Đúng vậy.

A: Thật là đáng sợ, chỉ sanh tâm động niệm như vậy thôi.

B: Đúng thế đó, chỉ một niệm như vậy thôi, niệm không tốt, không có tâm biết ơn, không có tâm cung kính, cảm thấy trong lòng không thoải mái. Chỉ do như vậy mà đọa lạc làm Long Vương, chính là Long Vương của hồ Bà Dương.

Vì vị Sư này thích bồ thí, cho nên phước báo rất lớn. Vị ấy am hiểu Kinh sách, giảng Kinh dạy học, nên vị ấy rất có trí tuệ. Vị Long Vương này có phước báo, có trí tuệ, người trong vòng một ngàn dặm đều đến Miếu Long Vương thắp hương.

A: Miếu Long Vương.

B: Thắp hương ở Miếu Long Vương.

A: Long Vương cũng có Miếu sao ạ?

B: Có đấy.

A: Đến giờ vẫn chưa thấy qua.

B: Toàn hồ Bà Dương là do Ngài ấy quản, vì thế khi ra khơi, bạn đến thắp hương cúng Ngài, bạn sẽ lên đường bình an. Nếu bạn không đến cúng Ngài thì thuyền của bạn sẽ gặp phải rắc rối.

A: Vậy biển cũng là do Long Vương quản sao ạ?

B: Long Hải Long Vương là lớn nhất, đúng vậy.

A: Vậy nếu bị lật thuyền là do Long Vương không hài lòng, Ngài có thể

làm cho thuyền bị lật.

B: Đúng là như vậy đó, cho nên Mã Tổ là Long Vương.

A: Thưa Pháp Sư, thế nào gọi là Mã Tổ?

B: Miếu Mã Tổ.

A: Miếu Mã Tổ.

B: Đúng, đó là Long Vương.

A: Là Long Vương sao ạ?

B: Ngài ấy quản về biển, lớn hơn sông.

A: Miếu Mã Tổ là Long Vương sao?

B: Đúng thế, Miếu Long Vương. Vì thế bạn xem những người làm trên thuyền khi ra biển, họ đều rất tin tưởng, cuộc hành trình của họ nhất định phải cúng Mã Tổ, nhất định phải thắp hương ở miếu Long Vương.

A: Cầu xin cho họ ra biển bình an.

B: Không sai.

A: Miếu Mã Tổ là như vậy, vì vậy ven biển của thành phố đều có Miếu Mã Tổ. Trước đây con không hiểu miếu Mã Tổ, thì ra miếu Mã Tổ là như vậy. Thưa Pháp Sư, lúc này Pháp Sư có nói, Ngài ấy sanh tâm động niệm như vậy liền bị đọa lạc thành Rồng, đương nhiên họ tu phước báo lớn như thế.

Những người có suy nghĩ như vậy rất nhiều, thường là đối với những việc không vừa ý mình, thật là đáng sợ, sanh tâm động niệm thật đáng sợ.

Vì thế con người phải có trách nhiệm đối với việc sanh tâm động niệm

của chính mình, đều có nhân quả đúng không Thầy?

B: Đúng, phải chịu trách nhiệm 100%.

A: Cho nên chúng ta nhất định phải cẩn thận, sanh tâm động niệm của chúng ta như thế nào thì hậu quả sẽ như thế ấy.

B: Đúng thế. Đạo lý này, ngay cả nhà lượng tử lực học đều nhắc đến, cách nói rất gần với trong Kinh Phật, thực sự mà nói, toàn vũ trụ đều là do sanh tâm động niệm của chúng ta giữ vai trò chính.

A: Toàn Vũ Trụ đều là do sanh tâm động niệm của chúng ta làm chủ.

B: Đúng, đúng vậy.

A: Vậy bao gồm cả cách nghĩ, hành động của chúng ta trong đó, đúng không ạ?

B: Đúng thế, tư tưởng của bạn thiện thì tất cả đều thuận lợi.

Thế Giới ngày nay tại sao lại trở nên như thế?

Là kết quả của người sống trên trái đất khởi tâm động niệm bất thiện tạo nên, đây là báo cáo của nhà khoa học. Ba mươi năm gần đây, nhà khoa học phát hiện ra tất cả hiện tượng vật chất đều có liên quan đến ý nghĩ.

A: Tất cả hiện tượng vật chất đều có liên quan đến ý nghĩ.

B: Có liên quan, ý nghĩ của chúng ta thiện, hiện tượng vật chất đều tốt đẹp. Ý nghĩ bất thiện thì không có vật gì là tốt đẹp cả, cho nên cảnh tùy tâm chuyển.

Trung Quốc có một câu ngạn ngữ: Người phước ở đất phước, đất phước người phước ở. Bạn có phước báo thì khi bạn ở nơi đó, nơi đó mưa thuận gió hòa, điều gì cũng tốt đẹp cả. Người không có phước báo, nơi này vốn là đất phước, họ ở vài ba năm thì hoàn toàn biến thành xấu hết.

A: Vậy mới nói rằng vật chất, bao gồm cả hoàn cảnh tự nhiên đúng không ạ?

B: Đúng, nên Phật nói tất cả do tâm tạo.

A: Tất cả do tâm tạo.

B: Đúng vậy đó, tâm chính là ý nghĩ. Thế Giới Cực Lạc tốt đẹp là do tâm của tất cả mọi người ở Thế Giới Cực Lạc đều lương thiện, đều thanh tịnh.

Thế Giới hiện nay của chúng ta trở nên như vậy, bạn nghĩ xem, người dân sống trên Trái Đất, mỗi ngày họ suy nghĩ những gì, mỗi ngày họ làm những gì thì bạn sẽ biết rõ. Nếu tư tưởng của họ thuần chánh, lương thiện thì Thế Giới này của chúng ta sẽ trở thành Thế Giới Cực Lạc.

Người thời xưa tốt hơn người trong xã hội chúng ta bây giờ, vì sao vậy?

Tư tưởng của họ không rời khỏi luân lý, đạo đức, nhân quả. Họ có phạm vi tiêu chuẩn này, có thể tuân thủ, không vượt quá mức. Vì thế xã hội thời đó yên ổn hài hòa, thái bình thịnh trị.

Đạo đức chính là ở chỗ này, điều này có liên quan rất lớn đến giáo dục. Giáo dục của con người bây giờ chỉ là giáo dục khoa học kỹ thuật, luân lý không còn nữa, đạo đức cũng không còn nữa, nhân quả cũng mất luôn.

Cho nên cứ mãi lo phát triển khoa học kỹ thuật chỉ giúp con người tạo tội, khoa học kỹ thuật đang giúp con người tạo ác nghiệp, điều này mang lại nạn kiếp cho con người, đạo lý này rất sâu sắc.

A: Thưa Pháp Sư, cách đây không lâu, đài truyền hình Trung Ương phát tiết mục khoa học, kể về một câu chuyện với đề tài là Trảm thủ phi xà.

Cái đầu rắn bị chặt sau hai mươi phút bỗng nhiên phóng lên cao khoảng hơn hai tấc, cắn chặt đầu ngón tay của người mua rắn.

Mọi người cùng giúp mới gỡ được cái đầu rắn ra, qua nhiều lần điều trị mới giữ được tính mạng của anh ta, nhưng vẫn bị mất đầu ngón tay, phải cưa bỏ. Bác sĩ nói với anh ta, ông ấy nói rằng lấy rắn hổ mang ngâm rượu, nửa năm sau thịt của con rắn này đã thối rữa hết nhưng vẫn còn cắn người.

Xin hỏi Pháp Sư, rắn làm sao có khả năng báo thù mạnh như thế?

B: Đây là sự chấp trước nghiêm trọng, ý niệm báo thù mãnh liệt có thể sinh ra năng lượng rất lớn. Anh ta đã gặp phải việc này, gặp được đương nhiên là cũng có nhân duyên, không phải là điều ngẫu nhiên.

Nếu như trước đây không tạo nhân thì chắc chắn sẽ không gặp hậu quả, nhất định là đối với việc giết rắn, làm tổn hại loài động vật này, kiếp trước đã kết cái duyên này rồi. Vì thế con người sống trên đời phải biết nhân quả.

A: Biết nhân quả.

B: Nhân quả, đừng kết oán thù với người khác, cũng đừng kết oán thù với động vật. Kết oán thù rồi thì rất phiền phức, nếu chấp trước của chúng quá nghiêm trọng, không báo thù không được thì oán thù này rất khó hóa giải.

A: Thưa Pháp Sư, con nghe nói trong các loài động vật, tâm sân hận của rắn là nặng nhất phải không ạ?

B: Nặng nhất, vả lại tâm của chúng rất độc ác, tâm không ác, không thâm độc thì sẽ không dọa vào loài súc sanh này.

A: Pháp Sư nói đây là nhân quả của chính bản thân chúng.

B: Đúng, không sai. Tâm của loài động vật này vô cùng hung ác, ý niệm báo thù rất mạnh mẽ. Tất cả rắn độc mãnh thú đều là loại tâm này cả.

A: Vì trước đây, khi chúng làm người, tâm sân hận quá sâu nặng.

B: Không sai, rất sâu nặng. Cho nên phải dùng tâm từ bi để hóa giải, dùng tâm chân thành từ bi để cảm hóa chúng.

A: Thưa Pháp Sư, nếu nói khi họ làm người, vì tâm sân hận quá sâu nặng nên họ bị đọa lạc thành loài rắn, sau khi họ bị đọa làm Súc Sanh thì tâm sân hận của họ lại càng sâu nặng thêm, nghiệp tội của họ sẽ ngày càng chồng chất giống như lăn quả cầu tuyết, càng lúc càng nặng sao?

B: Không sai, chính là như vậy, cuối cùng họ vẫn sẽ gặp ác báo.

A: Vậy thật là không đáng.

B: Nên mới nói hại người chắc chắn là hại mình.

A: Hại người chắc chắn là hại mình.

B: Chắc chắn hại mình, đây là đạo lý tất nhiên. Cho nên khi người khác làm hại chúng ta, chúng ta nên tha thứ cho họ, đừng tính toán thì được hóa giải xong, đôi bên đều có lợi.

Nếu nói nhất định phải báo thù thì cả hai đều đau khổ, mà báo thù qua báo thù lại, nghĩa là đời đời kiếp kiếp không lúc nào ngừng nghỉ, khổ không thể nói được, điều này chúng ta không thể không biết.

A: Thưa Pháp Sư, hai ngày trước, báo chí Ấn Độ đã đăng một câu chuyện, là người thật việc thật. Có một người đi vào rừng hái thuốc, không cẩn thận bị ngã vào một cái hang sâu, rơi vào trong cái hố khoảng ba mươi mét, vật vã hai ngày hai đêm cũng không thể leo lên

được, thấy là chết chắc vì đói và khát.

Bỗng nhiên có một con Mãng Xà dài hơn mười mấy mét, dùng phần đuôi to dài của nó đưa vào cái hồ sâu để kéo người này lên, con mãng xà dùng hết sức để kéo anh ta lên, nhờ đó mà anh ta thoát chết.

Nhưng người này sau khi được cứu, anh ta không hề biết ơn, ngược lại còn báo với chính quyền địa phương. Chính quyền cử một nhóm người đi bắt con mãng xà này, cuối cùng cũng bắt được nó nhốt vào một cái lồng.

Người này cũng không biết rõ hình dáng con Mãng Xà như thế nào, anh ta cũng muốn đi xem xem con mãng xà đã cứu mạng anh ta. Khi anh ta sắp đến gần cái lồng thì con Mãng Xà đột nhiên phun thẳng về phía trước một loại nước bọt đục ngầu, phun vào ngay người của anh hái thuốc.

Chỉ trong chốc lát da của người hái thuốc liền bị thối rữa, lan từ đầu đến chân, đi chạy chữa bệnh viện ở khắp nơi, mời bác sĩ chữa bệnh nhưng vô ích, sau khi chịu đủ sự giày vò thì anh ta chết.

Xin hỏi Pháp Sư, Ngài xem con mãng xà này nó biết được, tại sao nó lại không phun nước dãi vào người khác?

Nó có thể nhận ra được anh ta đúng không ạ?

B: Đúng, đây là nó trả thù anh ta đó.

A: Ôn nghĩa trở thành thù hận.

B: Nó cứu anh ta, là do quá khứ anh ta có ơn với nó, nó đến trả ơn. Bây giờ anh ta lại tìm người bắt giết nó, cái ơn này đã biến thành thù hận rồi, phun nước dãi vào người anh ta là nó trả thù đó.

A: Nó phun ra oán thù vô tận, oán hận đối với anh ta, có nghĩa là nói rằng tôi cứu mạng anh, ngược lại anh lại hại tôi, hận anh ta đến thấu xương.

B: Đúng vậy, chính là như thế.

A: Người này thật quá ngu si, thừa Pháp Sư, người ta cứu mạng anh ta, anh ta lại...

B: Người hiểu chuyện chắc chắn sẽ cảm ơn, không biết ơn lại còn báo cho người đi bắt giết nó. Việc này làm sao có thể nuốt trôi được, oán hận này nó chắc chắn sẽ không tha thứ cho anh ta. Cho nên tội lỗi này là do tự mình tạo ra, tự mình phải nhận lấy.

A: Thừa Pháp Sư, con nghĩ là tâm sân hận của loài rắn sâu nặng như thế, kiếp này nó làm việc này để trả thù trước, kiếp sau, con cảm thấy đời đời kiếp kiếp sau đó nó vẫn sẽ đeo bám theo người này, Pháp Sư nói có đúng không?

Nó vẫn sẽ muốn lấy mạng của anh ta.

B: Không sai. Con người, bất kỳ một người nào, vì chúng ta không có Thiên Nhân, nếu chúng ta có Thiên Nhân thì bạn đều sẽ thấy được, những con vật bị giết bị ăn đều không tha thứ cho bạn.

Rất nhiều cái gì?

Rất nhiều đều bám trên người bạn, vì bây giờ bạn vẫn còn phước báo, họ không có cách nào. Đợi khi bạn hưởng hết phước báo rồi, bệnh của bạn sẽ bộc phát.

A: Sẽ phát bệnh.

B: Đúng thế, nó ở trên người bạn, những oan gia trái chủ này ở trên

người của bạn.

A: Chính là linh hồn của những con vật mà mình ăn, nó đi vào trong người của mình.

B: Không sai, đúng thế, nhập vào người của mình.

A: Ngài nói làm sao chúng có thể vào được ạ?

B: Chúng có thể vào được.

A: Chúng có thể vào được.

B: Đúng vậy, có thể vào được. Vì chúng không có hình tướng, chúng vào bạn không nhìn thấy được, bạn dùng thiết bị khoa học cũng không tìm thấy chúng, cũng không nhìn thấy chúng.

A: Mình kiểm tra không thấy nhưng chúng vẫn tồn tại.

B: Chúng tồn tại, khi bạn có phước báo, chúng ở đó chờ cơ hội. Chúng ở trong người bạn, nhưng chúng không làm gì cả nên bạn không cảm nhận được, không hề hấn gì cả.

Đợi đến khi bạn hưởng hết phước báo rồi, hoặc là bạn tạo tội thì chúng sẽ phát tác. Tức là trên người của chúng ta, xung quanh chúng ta đều có cả. Người học Phật tốt ở chỗ là mỗi ngày tụng Kinh hồi hướng cho oan gia trái chủ, giúp họ vượt lên, hóa giải oán thù.

Đặc biệt là chúng ta muốn đến Thế Giới Cực Lạc, chúng ta cũng hy vọng họ đến Thế Giới Cực Lạc, chúng ta giúp đỡ lẫn nhau, cùng tồn tại và tiến lên, phải có ý nghĩ như thế, tuyệt đối không làm tổn hại họ.

Trước kia làm hại các vị là do tôi không học Phật, tôi chưa từng nhận được sự giáo dục này, không biết đây là vô tri, thành tâm xin sám hối thì họ đều sẽ tha thứ. Họ cũng biết oan oan tương báo thì cả hai đều đau

khô, không phải chỉ một phía mà cả hai phía đều đau khô, mong rằng oán thù đều có thể hóa giải trong một đời này.

A: Thưa Pháp Sư, mẹ con bị mắc bệnh ung thư, mỗi lần làm hóa nghiệm, làm thực nghiệm gì đó, con đều phải đi cùng mẹ. Có một lần mẹ con làm siêu âm, mẹ bị ung thư ống dẫn mật, khi làm siêu âm, con xem hình ảnh hiện trên máy, lúc con xem thì con cảm thấy có một vật gì đó đang nhảy múa, không phải là người, cũng không phải là vật gì cả, cứ ở đó nhảy múa. Con nói với bác sĩ, vì con không dám nói trước mặt mẹ, vì siêu âm nhiều lần cũng đều có hình ảnh đó.

Con nói với bác sĩ: Ở trong đó có vật gì, bác sĩ xem nó đang nhảy múa đó.

Ông ấy nói: Làm gì có chứ?

Con nói: Lần nào cũng có, lần này là lần thứ tư rồi, đang nhảy múa ở đó. Lại một lần khác, vì mẹ con rất thích ăn thịt, không có thịt là không vui, mẹ rất thích ăn thịt. Lúc làm tiểu phẫu cho mẹ, làm sao cũng không vào được.

Pháp Sư biết không, vì túi mật đã lấy ra rồi, muốn nói rộng ống dẫn mật đó, vì mật không ngừng chảy như thế, mật trong ống dẫn mật đều kết thành sỏi, thế là tắc nghẽn trong ống mật, đau đến không muốn sống. Sau đó muốn gắn một thiết bị nhỏ vào trong đó, muốn để thiết bị bằng nhựa này làm nó rộng ra, mở rộng ống mật chính là ERCP, phẫu thuật này rất nhẹ.

Đây là do chủ nhiệm của hiệp hội bệnh viện tốt nhất làm phẫu thuật cho mẹ con, nhưng làm thế nào cũng không vào được. Con quỳ mãi ở bên ngoài niệm Đại Từ Đại Bi Quán Thế Âm Bồ Tát.

Con cứ quỳ ở đó khóc hoài, nhiều người vây quanh đều nói: Cô diễn viên này ở đây làm gì nhỉ?

Con vẫn ở đó khóc hoài. Đột nhiên con nhận được một cuộc điện thoại, người đó cũng là người học Phật.

Câu đầu tiên anh ta nói với con là: Cô đừng cố gắng nữa, vì mẹ cô sát sanh quá nặng. Trước đây mẹ con sát sanh nhiều lắm, mẹ con giết gà, mẹ sát sanh rất nhiều, hình như những chúng sanh không cho thiết bị đó vào, chúng chặn lại, phẫu thuật không thể tiến hành được nữa. Lúc đó con ngây người ra, người này không biết mẹ con làm phẫu thuật nhưng lại chuyên cho con tin tức như thế.

Thưa Pháp Sư, thật là đáng sợ quá!

B: Đúng vậy.

A: Vậy có nghĩa là những chúng sanh đó, những chúng sanh mà mẹ con đã ăn, chúng ở trong người của mẹ, khiến mẹ bị bệnh ung thư ống dẫn mật.

B: Không sai, không sai. Vì thế rất nhiều chúng sanh, khi phước báo của bạn vẫn còn chưa hưởng hết thì chúng ở đó chờ đợi, phước báo hưởng hết rồi thì chúng xuất hiện, chúng đến báo thù.

Người bình thường không biết, người học Phật biết điều này thì nhất định phải sám hối, nếu không sám hối thì không qua được ải này đâu.

A: ải này không qua được, nhất định phải tự mẹ con sám hối sao ạ?

B: Không sai, nhất định phải tự mình sám hối, người khác làm thay thì hiệu quả rất hạn chế.

A: Chúng không chịu tiếp nhận.

B: Đúng, không tiếp nhận, nhất định phải tự mình sám hối.

A: Vậy khi đó mẹ của con, con cũng thật ngu si quá, nếu con hiểu rõ, nói đạo lý này cho mẹ con biết, mẹ con có thể chịu sám hối, biết đâu họ sẽ...

B: Bạn thấy đấy, bạn có thể thấy được nhưng bác sĩ thì không thấy được.

A: Thừa Pháp Sư, Ngài nói đây có phải là mẹ con ăn những chúng sanh đó, những động vật đó?

B: Đúng, đúng vậy, chính là chúng đấy.

A: Nhảy múa, luôn ở trong đó nhảy múa.

B: Bạn thấy được, nhưng bác sĩ không thấy được.

A: Thật là đáng sợ!

B: Đúng, khi bạn nhìn thấy chính là những chúng sanh đó muốn cho bạn biết, cũng là muốn nhắc nhở bạn.

A: Cũng là muốn nhắc nhở con sao?

B: Cũng là nhắc nhở bạn, để bạn tận mắt thấy những hình tượng này, đây không phải là giả, hiểu rõ rằng oan oan tương báo, không bao giờ dứt. Đây là sự thật của nhân quả, bạn không thể không tin. Tất cả những người không tin, đến khi nạn kiếp đến, họ hiểu ra thì đã muộn rồi.

A: Muộn rồi.

B: Không kịp nữa rồi. Bạn có thể thấy được là vì bạn có thiện căn. Trong Kinh A Di Đà nói là không thể thiếu thiện căn phước đức nhân duyên mà sanh về cõi nước kia.

Thiện căn phước đức nhân duyên bạn đã gieo trồng trong quá khứ, hiện tại, cho nên bạn có thể thấy được. Bắt đầu từ chính bản thân chúng ta mà làm, chúng ta đã hiểu rõ rồi, chúng ta làm. Người khác nói chúng ta ngu, người ngu có phước của người ngu.

Lúc tôi học Phật, chỉ mới là thanh niên hai mươi sáu tuổi thì đã ăn chay trường, biết bao nhiêu người nói tôi ngu!

A: Thưa Pháp Sư, Pháp Sư ăn chay được bao nhiêu năm rồi?

B: Sáu mươi một năm.

Bây giờ vẫn còn có vài người còn sống, thấy tôi đều nói rằng tôi đã đúng, đưa thẳng ngón tay cái lên nói: Thầy đã đúng rồi.

A: Họ ngưỡng mộ Ngài.

B: Đúng thế, tôi tuy đã lớn tuổi, đã già rồi, nhưng không suy yếu.

A: Khỏe mạnh sống lâu.

B: Họ thấy, đó là từ đâu mà có?

Từ ăn chay mà có được, chỉ có lợi đối với sức khỏe của bản thân chứ không có hại.

Tại sao lại không làm?

Tôi ở quốc tế mười mấy năm nay, thường tham gia hội nghị quốc tế.

Bạn bè trong hội gặp tôi, câu đầu tiên họ hỏi tôi là: Thầy giữ gìn sức khỏe như thế nào vậy?

Tôi nói với họ: Tâm thanh tịnh, ăn chay, không có vọng tưởng, không có tạp niệm, thì thân tâm của bạn sẽ khỏe mạnh. Nói cái khác với họ thì họ sẽ không hiểu, còn những điều này thì rất thực tế.

A: Lợi ích của việc ăn chay.

B: Ăn chay rất tốt, đặc biệt là khi thức ăn thịt bây giờ không sạch sẽ, rất đáng sợ. Đừng nói là thịt không dám ăn, ngay cả trứng cũng không dám ăn. Chúng tôi thường đi máy bay, thức ăn trên máy bay tôi cũng không dám ăn, không biết nó đến từ đâu.

A: Đúng vậy ạ.

B: Cho nên chúng tôi đi máy bay, trước đây khi ở Mỹ thường phải đi máy bay, chúng tôi đều tự mang theo cơm hộp.

A: Thưa Pháp Sư, Ngài đi máy bay thường mang theo cái gì?

B: Cơm hộp, chúng tôi tự mang theo hộp cơm nhỏ.

A: Hộp cơm nhỏ, thức ăn...

B: Cơm, thức ăn đều có cả, chúng tôi tự ăn.

A: Vậy thì tốt quá.

B: Khi đi máy bay vào mùa Đông thì nhờ họ hâm nóng giúp tôi.

A: Hâm nóng lại.

B: Khi hâm nóng thì họ đổi cho chúng tôi bằng đĩa của họ, là thức ăn của chúng tôi. Có người bên cạnh thấy được, nói với cô tiếp viên hàng không:

Tôi cũng muốn một phần giống như Thầy ấy.

Cô ấy trả lời: Đó là của Thầy ấy tự mang theo.

A: Rất nhiều người ngưỡng mộ.

B: Tự mình mang theo, điều này rất quan trọng.

A: Đúng vậy.

B: Khi bạn đi chơi xa, dùng thức ăn nhất định phải cẩn thận, tốt nhất là nên tự mình mang theo.

A: Đúng vậy, lúc đường ruột của con không tốt, có khi dùng thức ăn trên máy bay thì con bị tiêu chảy.

B: Không sai, đúng thế!

A: Thật là...!

B: Thức ăn ở khách sạn cũng không đảm bảo.

A: Đúng vậy, nó không vệ sinh.

B: Phải.

A: Đúng thế.

Cảm ơn Pháp Sư, cảm ơn Pháp Sư Đại Từ Đại Bi trả lời cho chúng con nhiều câu hỏi như thế, những câu hỏi có liên quan mật thiết đến nhân loại chúng ta, xin chân thành cảm ơn Pháp Sư!
